

Ἡ ἀρχὴ μου εἶναι νὰ μὴν ἔχω κάμμιαν ἀρχὴν.

ΦΡΟΙ ΑΠΑΡΑΒΑΤΟΙ.—Συνδρομὴ προσηλωτῆα στὴν Ἑλλά· α 12 ὄρ στὸ ὄξω τῆς Ἑλλάδος 18. Ἐκδίδεται τρίς τῆ- ἑβδομάδας, ἀπὸ 7—8 χιλιάδες φύλλα. Γεὰ κάμμιὰ καταχώρησι δὲν ἔχει πληρωμὴ, οὔτε γιὰ τὰς γ' ὑποποιήσεις. Κάμμιὰ καταχώρησι εἴτε τυπωθῆ, εἴτε μὴ, δὲν ἐπιστρέφεται. Ὅσοι μὲς στέλλουν γράμματα πρέπει νὰ ἔχουν πάντοτε ὑπογραφή, καὶ ἡ ὑπογραφή τους θὰ τυπώνεται. Διάψευσις κάμμι δὲν γίνεται, καὶ ὅσοι θέλουν νὰ κάνουν πέτοιαις ἄς πᾶν σ' ἄλλαις ἑφημερίδαις. Γράψε ξεγράψε δὲν ἔχει. Ὅσοι γράφουν πολλὰ, νὰ ξέρουσι πῶς τὰ γράμματά τους δὲν θὰ διαβάζονται.

Ἀθήναι, 13 Ὀκτωβρίου 1884

Ἄριθ. 140+138+21

Ὅποιο;

κυνηγὰ πολλοὺς λαγούς δὲν πιάνει κανένα, ἤγουν μας οὔλα τὰ πράγματα δὲν γίνονται διὰ μιᾶς.

Ὅποιος φαντάζεται πῶς τὰ ξέρει οὔλα καὶ ὅτι εἶναι αὐτὸς καὶ ὄχι ἄλλος, αὐτοὶ, καθὼς λέγει ὁ μέγας μας ποιητῆς καὶ σοφὸς Σοφοκλῆς—Ἐξελεγχθέντες φαίνονται κενοί—ἤγουν σας—αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους ἂν τοὺς ἐξετάσῃ κίνειῖς κατὰ βᾶθος ἀποδείχονται πῶς εἶναι ἄσκοι φουσκωμένοι ἀέρα, καὶ ὅτι ἐνῶ κάνουν πῶς τὰ ξέρουν ὅλα, δὲν ξέρουν τίποτα.

Τοὺς μεγάλους ἀνδρας τοὺς ἀναδείχουν ἢ μεγάλαις ἐποχαίς, τοὺς δὲ μικροὺς ἢ μικραῖς, αὐτοὶ δὲ θέλοντες νὰ φανοῦν πῶς κατὶ κάνουν γιὰ ν' ἀφήσουν ὄνομα χαντακῶνουν ταῖς πατρίδαις των, νομίζοντας μὲ τῆς φαντασίαις των πῶς τὰς ὀφελούσιν.

Τέτοιος εἶναι καὶ ὁ Τρικούπης σας, ἕνα φαντασμένο κουρούπι πού θέλει σὲ ὅλα νὰ λήῃ πῶς αὐτὸς εἶναι καὶ ὄχι ἄλλος, πῶς αὐτὸς τὰ ξέρει ὅλα καὶ ὅτι ὅλοι οἱ ἄλλοι εἶναι κούτσουρα δαυλιὰ καυμένα, πῶς αὐτὸς μόνος τρώει σιτάρι καὶ οἱ ἄλλοι ἄχυρο.

Σ' αὐτὴ τὴν γενικὴ φτώχεια πού τρώει ὅλη τὴν Εὐρώπη, πού ὅλα τὰ κράτη κυττάζουν ἤσυχα τὴν δουλειὰ τους, βρῆκε ὁ Τρικούπης νὰ μᾶς κἀνῃ τὰς ναυτικὰς καὶ στρατιωτικὰς προπαρασκευὰς, σάματις ἦρθε ὁ Χοβάρτ στὴ Σύρα.

Ναὶ δὲν ἀντιλέγομε πῶς καλὰ πάντοτε εἶναι νὰ ἤμαστε προπαρασκευασμένοι γιὰ κάθε καλὸ καὶ κακὸ, ἀλλὰ δὲν πρέπει καὶ πάλι νὰ βάζῃ τινὰς περισσώτερο φόρτωμα ἀπὸ ὅσο σηκάνει τοῦ γαῖδουριου στὸ σαμάρι.

Οἱ σιδηρόδρομοι καλοὶ εἶναι, ἀλλὰ θέλουν τόκους νὰ πληρώνῃ τὸ κουβέρνο, διότι ἔπως φτειάνονται τίποτα δὲν θὰ εἰσπράττουν

Ὁ στόλος καλὸς εἶναι, ἀλλὰ ἀντὶς νὰ τὸν κάνωμε μαζωμένο, ἦτανε πολὺ καλλίτερον νὰ κάνωμε ἀπὸ ἕνα θωρακωτὸ κάθε χρόνο μὲ τὴν ἀνείσι μας.

Ὁ στρατὸς καὶ τὰ μεγάλα στρατιωτικὰ γυμνάσια καλὰ εἶναι, ἀλλὰ σ' αὐτὴ τὴν δυστυχιμένη ἐποχῇ, ἀντὶς ν' ἀποσβέθουν τόσα ἐργατικὰ χέρια ἀπὸ τὴν γεωργίαν, πολὺ καλλίτερον ἦτανε νὰ ἀσβέθουν οἱ ἀνθρώποι στὴ φτώχεια τους νὰ ξερατηγανίζωνται.

Οἱ φόροι δὲν μπαίνουν ποτὲ σ' ἕνα κράτος τόσο βαρεῖς καὶ δυσβάσταχτοι παρά μονάχα ἐν ὥρᾳ ἐσχάτου κινδύνου.

Ὅπου καὶ ἂν ρίξῃ τινὰς τὸ μάτι του παντοῦ βλέπει ὅτι ἀποκάτω ἀπὸ τὴν φαινόμενη βελτίωσι ὑπάρχει ἡ μεγαλύτερη χειροτέρευσις, ὅτι τὸ κράτος μας σούρνεται ἀπὸ τὸ ἀκράτατο ρεῖμα τοῦ Εὐρίπου, τὸ ὅποιο θέλησε μὲν ἕνας ζουρλὸς γάλλος πλοίαρχος νὰ περάσῃ πλέον ἐναντίου του, ἀλλὰ ἔραγε τὰ μούτρά του καὶ πέρασε μὲν, ἀλλὰ χωρὶς κατάρτια, φουγάρα καὶ ρόδες.

Γι' αὐτὸ ὑπάρχει ἡ ἀρχαία παροιμία πού λέει = Μὴ πλεῖς κατὰ ἀνέμων καὶ ρευμάτων.

Ὅποιοι δὲ κάνουν αὐτὸ εἶναι μωροί.

Ὁ Τρικούπης μοιάζει σὲν τὸν μῦθο τοῦ σχολαστικοῦ πού λέει = Πῶς σ' ἕνα ταξεῖδι ἦτανε τρεῖς συνοδοιπόροι, ἕνας φαλακρὸς, ἕνας κουρέας καὶ ἕνας σωστός ἀνθρώπος ἀκούρευτος. Τὴν νύχτα ἀποφασίστηκε νὰ κοιμῶνται οἱ δύο καὶ ὁ ἕνας νὰ φυλάῃ, πρῶτος λοιπὸν, ὡς καθὼς ξέρετε ἔπσε οὗ κληρὸς νὰ φυλάῃ ὁ κουρέας, ὁ ὅποιος γιὰ γούστο στὸν ὕπνο του ξούρισε τὸ κεφάλι τοῦ ἀξούριστον, ὅταν δὲ ἦρθε ἡ ὥρα τῆς φρουρᾶς του καὶ τὸν ξύπνισε, ὁ ἀκούρευτος καὶ νῦν ξουριτμένος, ξύνονοντας τὸ κεφάλι του ἔλεγε τρίβοντας τὰ μάτια του.

— Φτοῦ, αὐτὸς ὁ κουρέας εἶναι ἕνα μεγάλο κάθαρμο, ἀντὶς νὰ ξυπνήσῃ ἐμένα ξύπνησε τὸν φαλακρό.

Τὸ ἴδιο θὰ καταντήσῃ καὶ ὁ Τρικούπης, θὰ ἔρθῃ δηλαδὴ ἡμέρα πού θὰ ξυπνήσῃ καὶ ξύνοντας τὸ κεφάλι του καὶ βλέποντας τὴν ἐλευσιότηταν εἰς τὴν ὅποια ἔφερε τὸ κράτος θὰ λήρῃ

— Μέγα κάθαρμο αὐτὸς ὁ Τρικούπης ἀντὶς γιὰ καλὸ κατάρτυσε τὴν πατρίδα του, καὶ δὲν θ' ἀναγνωρίζῃ ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτοῦ. Θὰ τὸ ἰδῆτε.

Δειδόθηκε:

ἕνας λόγος πῶς γίνονται τάχα διαπραγματεύσεις μὲ τὴν Γερμανίαν νὰ ἔρθουν νὰ κατοικήσουν ἐπὶ Θεσσαλίαν 60 χιλιάδες Γερμανοί

Ἦγουν σας νὰ γίνῃ ἡ Θεσσαλία γερμανικὴ ἀποικία, τοῦτο ἔστι ἀφοῦ τὴν κήραμε ἀπὸ τοὺς τούρκους νὰ τὴν δώσωμε στοὺς γερμανοὺς.

Πρῶτο. Διότι ἀποικία, καὶ τόσο μεγάλη μάλιστα σ' ἕνα

κράτος μικρό, γινόμενα από ένα μεγάλο κράτος, θεωρείται σαν υποκτασία του.

Δεύτερο. Αυτοί οι γερμανοί, αποδείχτηκε πώς είναι οι μόνοι άνθρωποι που δεν μπορούν να εξελληνιστούν.

Τρίτο. Είχε και άλλοτες γίνει μια τέτοια πρόταση στον Κουμουντούρο, θαρρώ, για να σταλθούν άποικοι στη Πελοπόννησο από τη Γερμανία, αλλά ξέρετε με τι προτάσεις;

Να βγάλουν δικούς τους δημάρχους και βουλευτές.

Να κατοικήσουν όλοι σε μια έπαρχία μαζωμένοι.

Να μη πληρώνουν φόρους και να μη πηγαίνουν στρατιώτες για κάμποσα χρόνια και να είναι κατευθειαν υπό την προστασία της Γερμανίας.

Καταλάβατε εδώ τι συνέβαινε; 'Η κυρία Γερμανία ήθελε λάου λάου να μας κάνει κατοχή καταμεσής στη Πελοπόννησο, και άμα που λίγο θέλαμε να κουνήσουμε την ουρά μας να μας έλεγε = Στόπ. Μου κουνίστε; Αυτή η άπεικία είναι κράτος από μου.

'Αλλά ο Κουμουντούρος δεν ήτανε κουκουμαύλα, ήτανε μακαγιάνα, τα κατάλαβε, και είπε: = Ευχαρίστως δεχόμαστε αμνηστία τους φτωχούς άποίκους που αφήνουν την πατρίδα τους και έρχονται στη δική μας να φάνε ένα κομμάτι ψωμί, αλλά επειδή ήγουν μεγάλα εθνικά κτήματα δεν έχουμε για να τους συμμαζέψουμε όλους σ' ένα μέρος, θα τους μοιράσουμε σε διάφορα χωριά, θα γίνουν δε άμέσως υπήκοοι Έλληνες, και φόρους μὲν για κάμποσα χρόνια δε μὲς πληρώνουν, αλλά στρατιώται θα έρθουν άμέσως ύστερα από τρία χρόνια, όπως θα πήγαιναν και στην πατρίδα τους μ' όλη την φοβερή πείνα που τους δέρνει.

Και έτσι τα βρήκε μπλαστρά ο φίλος σας Βίσμαρκ από το κουτρούλιχο κεφάλι του Γέρου, το έποιο όμως έκοφτε.

Τώρα αν πραγματικώς, κάνει η κυβέρνηση και αυτό το φοβερό και τρομερό λάθος το αδιόρθωτο, να ξέρετε πως τίποτα άλλο δεν θα μὲς κάνει παρά να φέρη την Γερμανία, από πάνω από το κεφάλι μας, να βάνη δηλαδή μια ξένη σφίνα μέσα στο κράτος μας, για να μὲς πάρη μια μέρα και ό,τι δεν έχουμε, και κοτὰ σ' αυτό να έχουμε και κάθε μέρα ντράβαλα.

'Αν έφυγαν λίγες χιλιάδες τούρκοι από την Θεσσαλία δεν χάλασε, σε λίγα χρόνια θα πυκνωθή και περισσότερο από όσο ο θυσσόμ' είχε.

Και στον καιρό τῆς επανάστασης όταν ήρθε ο 'Οθωνας, μό-

(15)

ΥΠΟΦΥΛΛΙΣ

ΤΟ ΔΙΑΟΛΑΚΙ.

ΙΒ΄.

Στο δρόμο άμα που βγήκαν η Κίτσο με τον άδερφό της τον Μπιρμπαντόπουλο τον έπιασε πάλι μπράτσο, και χωρίς να μιλά τίποτα έσυλλογιζότανε και όλο ξεφούμερνε σαν τα βακράκια του ίπποσιδηροδρόμου.

Στο μισό δρόμο τῆς λέει ο Μπιρμπαντόπουλος:

— Μουκοφες το χέρι, μεύριζες όλο το βάρος σου άπάνω μου σαν να ήμαι χαμάλης. Κοντεύεις να με κωλοκόψης. Μούδασε το χέρι μου. Άσε με να στρίψω ένα τσιγάρο.

'Η Κίτσο χωρίς να του άπαντήση άφησε το μπράτσο του και τον τσάκωσε από το μανίκι, όπως κρατούν τους λωποδύτες οι κλητήρες, και όπως το κάνουν και μερικές σουρλουλούδες, που το θεωρούν τῆς μόδας να κρατούν άντεις για μπράτσο τους άνδρας τους από το μανίκι στο περίπατο.

'Η Κίτσο δεν ήτανε από κείνες που μπορούσε τινάς εύκολα να την γελάση. Κατάλαβενε από δά και δέκα μέτρα το φάρι πως βρωμά.

— Αί, ύστερα, ξαναέπρε ο Μπιρμπαντόπουλος, θα με σούβρης έτσι σαν λωποδίτη;

'Η Κίτσο γύρισε και τον είδε, τον άγριοκύτταξε και κου-

λις είχε όλο το ψαροβασίλειό μας 400 χιλιάδες κατοίκους, αλλά βαθμηδόν και σε λίγα χρόνια τετραπλασιάστηκε ο πληθυσμός της, και αν και ήχαμε βασιλέα Βαβαρό μ' όλα ταύτα διώξαμε τους βαβαρούς, και τώρα θέλουμε να φέρουμε πάλι ξένους;

Αύταις η μεγάλας άνοησίαις πρέπει να προλέγονται για να προλαμβάνωνται, γιατί ύστερα τα γινόμενα εύκ' επογίνωνται δεν πρόκειται δε περι παρανοηχίδας αλλά περι σφίνας.

'Ας μὲς αφήσουν να βράζουμε με το ζουμί μας και δε μὲς μὲς ανακατεύουν με ξένα λάχανα και λαχανίδες, σέσκουλα και μαϊντανό, για να μη μὲς φάν η κόττες.

Αυτή μόνη η άνοησία έμεινε στον Τρικούπη σας, να μὲς πουλήση και στους ξένους, σαν σωστός προδότης.

'Η Πανόπη

τῆς Σύρας ρίχτηκε του άστρονόμου του τόπου της γιατί διάταξε κατά τον νόμο να φύγουν από τῆς μπυραρίσις η γυναίκες και του λέει, πως αυτά τα άθώφα καταστήματα που είναι άνοιχτά μέσα στα μάτια όλου του κόσμου και περνά τινάς την ώρα του άθώα διασκεδάζοντας, βρήκε να κλείση, και δεν άνοίγει τα μάτια του να διώξη από τα διάφορα ξενοδοχεία τόσα διαφθαρμένα γυναίκα των Μαγδαλινών.

Καλή ιδέα, αλλά φαίνεται λίγο σαν να κατέβηκε από ξερό κεφάλι. Τόσα χρόνια, κυρία Πανόπη η Μαγδαλινές των ξενοδοχείων σας δεν σας διατάραζαν και τώρα ξύπνησες να ξεσβερκωθής. Άλλά δε ήναι. Κι' αυτό το θέλετε, μη σας μέλλει, κι' αυτό μπορεί να σας το κάνει ο άστυνόμος σας, σώνει μόνο να μη πάτε και πέσετε στα ποδάρια του λυτοί και δεμένοι παρακαλώντας να σας αφήση τας άκαθαρσίαις αύταις, μέσα στῆς όποιαις μερικοί από σας τους Συριακούς είναι συνηθισμένοι να χώνουν τη μύτη τους σαν τα γουρούνια τῆς άπάνω Σύρας.

Πως είπατε; 'Αμ είπαμε δε όποιος κάνει το καλό βρίσκει τον μπελά του. Τέτοια είναι η Ρωμηνιστήνη, άμα τῆς δώση άμολυτάρη πάει για το εύχαριστώ να σου βγανη τα μάτια θέλεις να την συμμαζέψης λίγο το σχολινί, σπαρτάρει και χαλά τον κόσμο και δε μὲν έχη τίποτα.

'Όπως δήποτες αυτή η πλαγία υπεράσπισις των καφέΣαυτάν άποδείχνει πως μερικοί Συριακοί έχουν ανάγκη άκόμα από ζύστρα γαιθουρινή.

νώνας το κεφάλι της φοβεριστικώς του είπε ξηρά ξηρά.

— Μη χάνεσαι, και δεν θα μου φύγης.

'Ο Μπιρμπαντόπουλος πάλι κι' αυτός τα κατάλαβε τα βρώμια πως θα ήχαν αν πάγαιναν στο σπίτι λογοδιάρροια και ποιός θα τον έσωζε από το στόμα της έσυλλογιζότανε άφου έστριψε το τσιγάρο του πως να τῆς ξεφύγη.

Βλέπει έναν κύριον με το τσιγάρο στο άλλο πεζοδρόμιο και του φωνάζει—Μοσιέ, παρντόν. Την φωτιά σας παρακαλώ. Στέκεται ο διαβάτης και πλησιάζει γρήγορα ο Μπιρμπαντόπουλος και άνάβη το τσιγάρο του. βγάξοντας δε το καπέλο του και εύχαριστώντας αυτόν τούστριψε από τον άλλο δρόμο, άπαράλλακτα σαν τα παιδιά που δεν θέλουν να πάν σχολειό, και στο μισό δρόμο μοιρεύουν για να ξεθαρέψουν τους γοναίτων να μη τα κρατούν από τα χέρια, και άμα φθάσουν μπροστά στη μπόρτα του σχολειού των το κάνουν στρίψονα, πετώντας και τους σάκκους των βιβλίων των, έτσι και ο Μπιρμπαντόπουλος από την βία του πέταξε και το μισοαναμένο τσιγάρο του.

'Αλλά είχε να κάνει με πράγμα, με την άδερφή του την Μπιρμπαντοπούλινα, που ήτανε πιο μπιρμπαντίτισα απ' αυτόφ. Χωρίς λοιπόν να χάση καιρό η Κίτσο φωνάζει προς τον ξένο άνθρωπο:

— Άλλοίμονο, κύριε μου, είμαι ξένη και τον πήρα να μου δείξη ένα σπίτι το όποιον ζητώ και αυτές ήτο εύγενής λωποδύτης και μουκλεψε το ρολόγι μου. Που να τρέξω τώρα ξένη γυναίκα.

"Όσο περί του διωξίματος των γυναιών από τα ξενοδοχεία που μολύνουν τον κόσμο είμαστε σύμφωνοι και γράψαμε κατά συνέχεια από δύο και δύο χρόνια γι' αυτή την σπουδαία υπόθεση, αλλά βρέθηκαν άνθρωποι γραμματιζούμενοι και περί διά φιλοσοφίας και μᾶς ἀπάντησαν πῶς αὐτά τὰ φαῦλα καταστήματα είναι μ.ά κοινωνική ἀνάγκη, και ὅτι τὸ ἀπαιτεῖ ὁ πολιτισμός.

"Ἄν θέλῃς μάλιστα, κυρία Παρότη γράψε μας νὰ σᾶς στείλωμε ἐκεῖνα τὰ γράμματα νὰ τὰ τυπώσῃς, γιατί εἶναι μὲ πολλὰ σοφία ὀρθῆ γραμμένα και ὄχι σάν τῆς κκαπαρδέλαις τῆς δικαίς σου.

"Ἄσε μας, καλὲ και σὺ, πού βρήκες ζήτημα νὰ ὑπερασπιστῆς, βρήκες βρῶμα γιὰ νὰ χῶσῃς τὴ μύτη σου μέσα πέρνοντάς την γιὰ ροδόσταμο.

Και πῶς δὲν μᾶς σκάσατε μὲ τὸ κλείσιμο των Καφέ-Σαντάν σας.

Εἶναι

μερικά πράγματα τόσο παράξενα πού δὲν τὰ τῶν οὔτε ἡ κότες, και ἄλλα μερικά πού ξεφυτρώνουν μόνα τους σάν κάρδαμα χωρίς νὰ τὰ σπείρῃ τινάς.

Υπάρχουν δὲ στὸν κόσμο διαφορῶν εἰδῶν κατεργαρεῖοι, ἐδῶ δὲ στὴν Ἑλλάδα ἀπὸ μᾶς τοὺς γραμματιζούμενους εἶναι μερικοὶ κατὶ ράτσαις πού μποροῦν νὰ σᾶς πουλήσουν και νὰ σᾶς ἀγοράσουν γιὰ πράσινο χαβιάρι.

Πῶς τὰ καταφέρνουν, μὰ τὸν Θεὸ αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, κάθομαι κ' ἐγὼ μ' ἀνοιχτὸ στόμα και χάσκω σάν βρῶμο χτένι.

Και παρὰ χάριν. Ὁ φίλος μου ὁ συντάχτης τῆς Ἀκρόπολις πάει λέει στὴν Πελοπόννησο νὰ ἐξετάσῃ τὰ παράπονα των ἐπαρχιωτῶν. Ὁ φίλος Γαβριηλίδης δὲν εἶναι ἀπὸ κείνους πού ἀφίνουν εὐκόλα τὸ χουζούρι τους γιὰ ξέναις ἐννοιαίς, ἀν δὲν καταλάβῃ πρῶτα βαρὺ τὸ βαλάντιόν του και ζεστὴ τὴν στέπη του.

Μεθαύριο λέει θὰ φύγῃ και ὁ φίλος συντάχτης τῆς Σταῆς, ἀν δὲν ἔφυγε, νὰ πάῃ νὰ ἐπιθεωρήσῃ και αὐτὸς τοὺς καινούργιους δρόμους τοὺς ἀτελείωτους πού ἔφτιασε και εἶναι ἀφειασμοὶ ὁ φίλος σας Τρικούπης στὴν Πελοπόννησο, ξέρομε δὲ ὅλοι, ὅτι ὁ Βαμπᾶς δὲν ἀφίνει τὸ ραχάτι του γιὰ νὰ κυνηγᾷ κωβιούς στὰ δάση στοὺς λόγκους και βουνά.

Ἄλλὰ δὲν πρόκειται περὶ αὐτῶν, αὐτοὶ καλά ἀρμέγουν τὸ κουβέρνο και εἶναι ἀξιόπαινοι, πρόκειται περὶ τοῦ μεγάλου κα-

Ὁ ἄνθρωπος ἄμα ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια ρίχνεται καταπόδι τοῦ Μπιρμπαντοπούλου: Φωνάζοντας

— Πιάστε τον τὸν λωποδύτη.

Στὰ τέσσερα ὁ Μπιρμπαντοπούλου, τοῦ ρίχνονται τὰ σκυλιὰ στὸ δρόμο, και κοντὰ σ' αὐτὰ και πέντε ἕξ ἄλλοι διαβᾶτες, ἄμα πού ἄκουσαν πῶς εἶναι λωποδύτης.

Ὁ Μπιρμπαντοπούλου στὸ ξαφνικὸ αὐτὸ τάχασε και ἔτρεχε σάν στραβὸς πέρνοντας ὅποιο δρόμο εὑρισκε μπροστά του.

Ἔτσι πηγαίνοντας τὸν κατήφορο ἔπεσε μέσα στὸ τιμῆμα τῆς Πλάκας μπισμπιτούνης σάν στραβὸς. Σέχασα νὰ σᾶς πῶ πῶς τοῦχε πέσει και τὸ καπέλο στὸ δρόμο. Τὸν γραπῶνουν οἱ κλητῆρες σάν κελεποῦρι.

Φτάνουν και κείνοι πού τὸν καταδιώκουν, και λὲν στὸν ἀστρονόμο:

— Αὐτὸς, κύριε, εἶναι ἕνας φοβερώτατος λωποδύτης, τώρα ἔπλεψε στὸ δρόμο τὸ ρωλόγι μιανῆς ξένης εὐγενικῆς κυρίας, δὲν βλέπετε πέταξε και τὸ καπέλο του στὸ δρόμο, ἀπὸ τὸ κυνηγητὸ πού τοῦ εἶχαμε βάνει.

Δὲν θέλουν πολλὰ λόγια οἱ κλητῆρες, τὸν μαπακάρουν στὸ φρέσκο.

Σὲ λίγο νὰ και φτάνει και ἡ ἀδερφή του και λέει στὸν ἀρχηγόλα.

— Ἐδῶ, παρακαλῶ, κύριε, ἐευελήθημε ἕνας λωποδύτης κομφευόμενος;

— Ναι, μάλιστα, κυρία, τὴν ἔχαμε στὴ στεγνή.

τεργάρου, ἐκείνης τῆς μαλαγάνας τοῦ Φιλήμωνα πού ξέρε ν' ἀνακατεῖ τὴν λάσπη και νὰ βγαίῃ λαδιά.

Αὐτὸς λοιπὸν ὁ ἐντιμὸς συνάδερφός μας βρίσκεται στὴ Λόντρα τοῦ Λονδίνου, ὅπου δὲν ξέρω πῶς τὰ κατάφερε και ξεφύτρωσε γενικὸς ἀντιμούτσουτος ὄλων των ἑλληνικῶν ἐφημερίδων και τοῦ χάρησαν πρὸς τιμὴ τῆς ἑλληνικῆς ἐφημεριδογραφίας, ἦγουν τοῦ ἑλληνικοῦ τύπου, οἱ ἐκατὶ πέρα Ἑλληνες διάφορα πολύτιμα δῶρα σερίτσα και λο.πά, και ὁ Φιλήμωνας πέρνοντάς τα τοὺς εὐχαρίστησε ἀπὸ ὄνομα ὄλων των ἑλλήνων ἐφημεριδογράφων χωρίς νὰ τοῦ δώσῃ κἀνένας τὸ δικαίωμα αὐτό.

Ἐμορφη δουλειὰ ἄλλοι νὰ πέρνουν τὰ δῶρα και ἄλλους νὰ βάζουν νὰ εὐχαριστοῦν, χωρίς τὴν ἀδειά τους.

Παρακαλοῦμε τὸν κύρ Φιλήμωνα, ἀφοῦ τὰ δῶρα αὐτὰ τοῦ τᾶδωσαν οἱ ὁμογενεῖς πρὸς τιμὴ ὄλων των ἐφημεριδογράφων, ὅταν θῆρθῃ ἐδῶ νὰ μᾶς τὰ μοιράσῃ γιὰ νὰ βλέπομε και μεις τὸ δαῖγμα τῆς τιμῆς πού μᾶς ἔχουν οἱ ἑλληνες τῆς Λόντρας.

Καλὸ κι' αὐτὸ νὰ σαβουρόνουν ἄλλοι ἐν ὀνόματι ἄλλων. Αὐτὸ πάλι εἶναι ἕνα νέο εἶδος ἐντιμῆς λωποδυσίας μὲ εἶδος μεγάλης κατεργαριᾶς ἀνακατωμένης μετὰ μπιρμπαντιᾶς.

Ἔνας

Κάποιος κύριος πού φοβήθηκε νὰ βάνῃ και τὸ ὄνομά του στὴν Νέα Ἐφημερίδα, μού γράφει πῶς ἀδίκαια ἔγραψαν, ἐκεῖνοι πού ἔγραψαν στὸ κατσαβούρι μου ἐναντίον τοῦ ἐπισκόπου τῆς Λέρνης, και μὲ συμβουλεύει, τὸ ἀνόητον ὄνταξιο αὐτό, πού φοβάται και τὸ ἴδιον ὄνομά μου νὰ μὴ δημοσιεύω ἀνεξελέγκτως ὅτι μού γράφουν.

Πρῶτο, δὲν ξέρομε πού εἶνε αὐτὴ ἡ ἐπισκοπὴ τῆς Λέρνης, ἀν ἦναι στὴ Λέρνη τὴ λίμνη ὅπου ξεκαθάρισε ὁ Ἡρακλῆς τὴν Λερναίαν Ὑδραν και ἐλευθέρωσε τότε τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὸν λιμό, πάει καλά, ἀν ὅμως μὲ τὴν μεγάλη ἀγγραμματοσύνη του και κουταμάρα, ἐννοεῖ νὰ ὑπερασπιστῇ τὸν ἐπίσκοπο τῆς Λέρος, τοῦ λέγομε μὲ δυὸ λόγια, — Τράβα τῆς Λέρνης λέρα και βρωμᾶς, ἡ δὲ Λέρος ὀνομάζεται Ἐσέρια στὴν ἀρχαιότης και ὄχι Λερνία, βρῶμα και δυσωδία.

Τὰς δὲ συμβουλὰς σου σὲ παρακαλῶ νὰ τὰς δώσῃς σὲ κείνους τοὺς σάν και σένα βλάκας. Ὅριστε κι' ἄλλο κνέδαλο ἀνατολίτικο νὰ μᾶς δώσῃ συμβουλὰς, ἐνῶ ἀκόμα δὲν ξέρει γιατί ἡ μύτη του εἶναι ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ στόμα.

Θέλεις βρὲ νὰ κολακέψῃς τὸν ἐπίσκοπο τῆς Λέρος, ὅπως ἦσαι λέρα και σὺ; Σὲ chésomen.

— Παρακαλῶ, ἀν ἔχετε και πῶς στενωτέρη νὰ τὸν βάνετε, ἐγὼ δὲ θὰ περάσω ἀργότερα νὰ καταθέσω τὰ καθέκαστα εἰς τὸν κύρ ἀστυνόμο, και προσέχετε νὰ μὴ σᾶς φύγῃ, διότι φαίνεται νὰ ἦναι πολὺ μπιρμπάντες.

— Ἐννοιά σας, κυρία, ἀπάντησε πρόθυμα ἕνας ἄγριος κλητῆρας και δῶ ἔχει νὰ ὁμολογήσῃ και τῆς μάνας του τὸ γάλα. Θὰ δουλέψῃ λουμποῦτι πού θὰ μὲνῃ κατὰ πολλὰ εὐχαριστημένος.

— Ὅχι δὲ δὲν εἶναι και τόση ἀνάγκη νὰ τὸν δειρέτε, διότι μπορεῖ και νὰναι ἀθῶος ὁ ἄνθρωπος, μὴν τὸν ἐνοχλήσετε πρὶν ἐπιστρέψω.

— Αἱ ἕνα δυὸ τρεῖς ἐτὰ χαμνὰ βουρδουλιαῖς πάντα πάντα καλὸ θὰ τοῦ κάνουν, γιὰ νὰ κωνηθοῦν λίγο και τὰ αἵματά του.

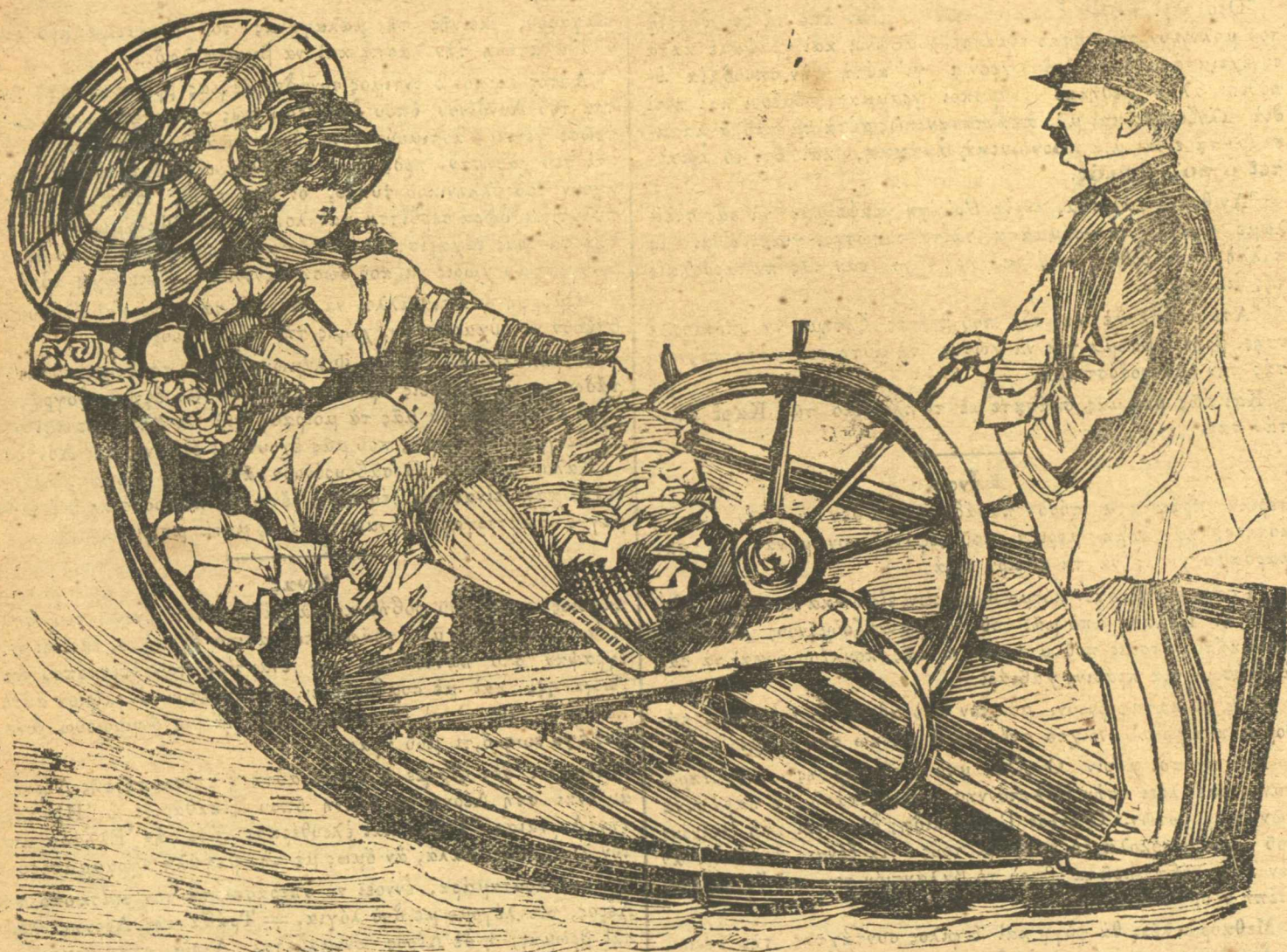
— Ὅπως ἀγαπάτε, ἀλλὰ πάντοτε ἐλαφρὰ, σᾶς παρακαλῶ, διότι μπορεῖ νὰ ἦναι και ἀθῶος ὁ νέος.

— Ἐννοιά σου κυρία και τὸ ξύλο καλὸ κάνει κακὸ ποτέσ δὲν κάνει σὲ τέτοια ζωντόβωλα πού καταγδύνουν τὸν κόσμο.

— Τέλος πάντων, ἐγὼ σᾶς παρακαλῶ, νὰ μὴ τὸν δειρέτε, αἱ ὅσο γιὰ ὀλίγα χαστουκάκια, πού δὲν φαίνονται, δὲν πειράζει. Χαίρετε.

Και ἔφυγε. Ὡς καθὼς παρατηρᾶτε αὐτὴ ἡ κυρία πρῶην Μπιρμπαντοπουλίνα Κίτσο, εἶχε τοὺς διαόλους μέσα της, και φαίνεται, πῶς ἔβανε βουλή και ἀπόφασι νὰ τὴν φέρῃ σὲ θεογνωσία.

Γιὰ νὰ ἰδοῦμε τι διαβόλους ἔχει μέσα της

**Καλά σέ διαφύνω πατρίδα μου = Perdi !
 αλλά θαρρώ στο τέλος πώς θά τήν βρῆς χοντρο !.**

Ἐπιστημονικά

Μαθήματα στής ταβέρνες μέσα.

Χτές ὁ ρωμαντζής Μυταρέλιος συναντήθηκε μέ τόν φίλο του Κρασοκινάτα στήν ταβέρνα τῆς Ἱστορικῆς Μουργιάς τῷ βράδῳ στής ἑπτὰ.
 — Καλησπέρα τ' ἀδέρφι. Καί τί μοῦ διαβάζεις αὐτοῦ; λέει ὁ Μυταρέλιος, στόν Κρασοκινάτα.
 — Τόν «Παληάνθρωπο».
 — Ἄστον τόν ρουσιάνο τοῦ κερατά ποῦ ἤρθε νά μάς μάθῃ ποιὰ ποιὰ βλάπτουν καί ποιὰ ὄχι. Τῷ γαιδουρι μάς ἔγινε καί αὐτός χρομικογιατρός. Σχίστονε τόν κερατά.
 — Στάσου νά τόν διαβάσω, γιατί ἔδωσα τήν πεντάρα μου.
 — Μωρέ χέστονε τόρα ἀπό τόν «Παληάνθρωπο» περιμένουμε νά βάνουμε γνώσι. Τί πίνεις; Ἐγώ τῷ ρωμάκι μου.
 — Γιά κάτσε, μωρέ ἀδερφέ, νά κουβεντιάζουμε καί λίγο καί ἄσε τῷ ρουμι νά πῆρ στό διάλογο. Πάρε ἕνα μεζέ, ρούφα καί κρασί νά σέ 'δῆ καί ὁ Θεός νά ἦσαι καί ταίλικι. Κάτσε. Ἐχομε νά ὀμιλήσωμε περί διά σπουδαίων πραγμάτων. Ἐγώ ξέρεις τῆρριζα στήν ἐπιστήμη τόρα.
 Πρέπει δέ νά ξέρετε ὅτι ὁ μὲν Κρασοκινάτας εἶχε φτάσει ὡς τῷ γυμνάσιῳ, ὁ δέ Μυταρέλιος ἦτανε ἐυλοσχίστης καί ἔδωκε τήν ὑπογραφή του διά τύπος δαγτύλου. Ἀρχίζει λοιπόν ὁ Κρασοκινάτας, γιά εἰσαγωγή καί λέει:
 — Ταβερνιάρη φέρε μας μιὰ μερίδα ραπανάκια καί ἀλάτι καί μιὰ δεκάρα στή ὄλα.
 — Ρε μ' αὐτά θά μέ χορτάσης;
 — Μὰ ὅταν εἶπαμε πῶς θά κάνουμε φιλοσοφία δέν πρέπει καί νά ἤμαστέ ἀποθεμένοι.
 — Φιλοσοφία; Ἄσε με ἀδερφέ.
 — Μωρέ κάτσε. Φέρε μας μισή ὀκά, καί κάμποσες μαρίδες ταβερνιάρη.
 — Ἔτσι μήλα ντέ, τόρα κάθομαι. Λέγε.
 — Ξέρεις αὐτή ἡ γῆ ποῦ πατεῖς πῶς εἶναι φτιασμένη;
 — Μὲ πέρνει γιά βλάκα δηλαδή; εἶναι φτιασμένη ἀπό χῶμα.
 — Καί ποῦ βρέθηκε τὸ χῶμα.
 — Τὸ χῶμα; ποῦ βρέθηκε τὸ χῶμα; Νά ἔσκαψαν τῆ γῆ καί τῶβγαναν δὲν βλέπεις πῶς γίνονται τὰ ὑπόγεια. Βρε τί θέλεις νά μοῦ πῆ; καί μέ εἰχνεις σέ φιλοσοφίας, σέ μένα θέλεις νά πούλησῃς φιλοσοφία δέν σέ ξέρω τί Κρασοκινάτας εἶσαι μέ τὸ ὄνομα. Βάνε μία. Ἡ μαρίδες σάν μωρζου.
 — Τῶχει τὸ στόμα σου ἀπό τὰ ρουμνια ποῦ πίνεις καί βρωμᾶ αὐτὸ καί νεαίξεις πῶς βρωμᾶ ὁ, τὸ τρῶς.

— Αἱ καλά τί θέλεις λοιπόν νά μοῦ πῆς μέ τήν γῆ, καί τί σχέση ἔχει ἡ γῆ μέ τὸ κρασί ποῦ πίνουμε κα' μέ τὰ ξεράματα ποῦ μάς ἔγραψε προχτές ὁ «Παληάνθρωπος».
 — Μὰ ἴσα ἴσα ποῦ ἔχει μεγάλη σχέση καί γιά αὐτὸ θέλω νά σοῦ μιλήσω. Ξέρεις ὅτι ἡ γῆ εἶναι οὐράνιον σῶμα;
 — Δέν μέ μέλλει, ἄ; ἦναι καί οὐράνιον.
 — Ξέρεις τόρα αὐτοῦ ποῦ κάθεται ὅτι εἶσαι μέ τὸ κεφάλι κάτω καί τὰ ποδάρια ἀπάνω;
 — Βρε γῶ στέκομαι καλά στὰ ποδάρια μου καί μὴ χάνεσαι.
 — Βρε εἶσαι ἀναποδογυρισμένος τόρα
 — Ἔχεις δηλαδή σκοπὸ νά μοῦ βάνης τρέικλα ἢ νά μέ ἀναποδογυρίσης. Σοῦ πέρνει ὁ διάβολος τόν πατέρα. Βάνε νὰ τὸ σώσωμε γιατί βλέπω καί ἀρχίζει καί κόφτει τὸ κρασί. Αὐτοὶ οἱ κερατάδες οἱ ταβερνιάρηοι καί μπακάλιδες μάς τὰ χάσαν ὄλα ἀδερφέ, τὰ κρασὰ πίνεις κρασί καί πίνεις ντελίριο μέσα σου. Ἄς ἦναι γιά λέγε περί γεωλογίας μέ τήν συμφωνία ἂν ἔχη σχέση μέ τὸ κρασί,
 — Μάθε λοιπόν ὅτι ἡ γῆ ἦτανε μιὰ μάζα, ἦγουν λάσπη σάν τήν λάσπη τῆς ρετσίνας π. χ. στήν ἀρχή, καί λίγο λίγο ξετράθηκε καί ἔγινε σάν αὐτό.
 — Πολὺ καλά, ὅταν ἔλεγαν αὐτὰ ἔπιναν καί κάμμιὰ πρὶν ξυνοῖσθ. Λοιπόν τόρα εἴματτε ἀπάνω στ' αὐτό.
 — Ἡ γῆ μέσα στόν πυρίνα τῆς εἶναι ὄλο φωτιά, πυρίνας δέ ξέρεις τὸ θά πῆ, τὸ κατάκαρδο, ὅπως λέμε γλυκοπύρινα βερούκκοκα.
 — Βρε σὺ μοῦπες νά μοῦ μιλήσης περί διά ποτῶν καί μ' ἔρριξες στής μάζες, μαζέτα, καί στὰ γλυκοπύρινα βερούκκοκα. Ἄ ναι, ξέρω ἕνα καλὸ ὑπόγειο ποῦ ἔχει μύρο πᾶμε κ' ἐκεῖ φιλοσοφοῦμε περί κρασοῦ, ποτοῦ, σίκερας καί τῶν ἄλλων ποτῶν, περί ζωολογίας ἂν θέλῃς σάν ζῶνι ποῦ εἶσαι.

Τὸ Ἐλαιοτριβεῖον

τοῦ Νικολάου Δ. Αἰγινητοῦ, φέρνει σέ εἰδοποίησι στοὺς πελάτας του, τοὺς ἀπειροπληθεῖς, ὅτι ἀγοράζει Ἑλθαῖς μὲν ἀταλλαγῆ Ἐλαίου, ἦγουν σας δέχεται 32 ὀκάδες Ἑλθαῖς καί δίνει ἕνα ξυστὲ λάδα ἦγουν πεντέμισυ ὀκάδες. Κοντὰ σ' αὐτὸ δίνεται καί ἀράδα σ' ὄσους ἔχουν Ἑλθαῖς γιά ἄλεσμα. Τρέξετε λοιπόν νά βρῆτε ἀράδα, πρὶν σᾶς πάρουν ἄλλοι τὴν ἀράδα σας.
Τριμότης ἄκρα.